

Ez most arról szól

Azt mondják, szerelem a kutya is, az evés is, a lángolt kolbász is, mittudomén, bármilyen tárgy szerelem, írjak arról, ne csak a férfiakról. Mert hogy én ezekről milyen jól tudok írni. Hogy nem igaz, hogy csak a férfiakról tudok írni.

Nem, a kutya nem szerelem, a kutya az kutya, az kutya, az kutya. Viszont kutyányi kutyakötelessége kutya, nullahuszonnégy, akkor is, ha csak egy kutya. Egy kutya. Nem összekeverendő, nem összehasonlítható, nem egy szintre emelendő.

A biciklimről most már mindig – itt egy férfi vezetékneve következik – az exnői és a meg nem született gyereke(i)m jutnak majd eszembe. A biciklim egy okos szerkezettel van a plafonra erősítve, amire pont rá lehet látni a kinyitott kanapéról. A kanapé azért van kinyitva, és nem egészen rendeltetésszerűen használva, mert a hálóban az ágy – itt megint egy férfi vezetékneve következik – leszakadt.

Gyerek nincs, nem volt, nem lesz. Nekem nem. Nagy valószínűséggel már nem.

A majdnem állandó mosoly egy okos szerkezettel van az arcomra erősítve, úgy hívják, pozitív életszemlélet. Nem a milenneha, nem a milettvolnaha, nem a miért-nem rakta oda azt a mosolyt, hanem a mostvanmost.

Azt mondja, nem látott még sírni, pedig többször hangsúlyoztam már neki, hogy eléggé könnyen sírok, sokat. A mostvanmost mosoly nagyon okosan akkor hervad le az arcomról, amikor – vezetéknév – hetven másodpercre becsukja a szemét, és belealszik a délutánba mintegy. Én ekkor még mindig a biciklit nézem, és a ferdén támasztott fejem pozíciójából adódóan a jobb szememből a bal szemembe folyik át az orrom buckáján keresztül a rajtam hetven másodpercre eluralkodó milettvolnaha. Amikorra kinyitja a szemét, ebből már semmi nem látszik. Amúgy sincs rajta a szemüvege.

Ez az írás nem a kutyákról és nem a plafonra szerelt biciklikről szól.

Egyre több fontos pillanatát ismerem, felidézi nekem, mert kérem, én meg nézem közben a plafonról lógó biciklimet. Ő – vezetéknév – sokkal inkább milettvolnaha típus. Sok nője volt. Mindegyik történetet jó hallgatni. Sokat kérdezek. Milettvolnaha, mondja. Mostvanmost, mondom. Sokszor beszélek túl hangosan, illetve sokszor nem hallom, amit mond. Azt játsz-

szuk, hogy süket vagyok, még a jelenleginél is süke-
tebb, és ilyenkor sokat nevetünk.

A kutyára ma véletlenül rátolta – vezetéknev – a szé-
ket a konyhában. A kutya nem értette. Nincs semmi
jelentősége.

Ez a írás – itt egy férfi vezetékneve következik – a sze-
relemről szól.

Bólogat, félreért

Z. Leli átlagos bazmegyei fess pestasszonyember, nem kutatja az indokoltnál intenzívebben a családfáját, nem politológus és Magyarország-szakértő, nincsenek a fejében sem indokolt, sem indokolatlan állam-és/vagy összeesküvés-elméletek.

Z. Leli anyai dédanyja cigány, térben bal szélső szomszédja sváb, kis lengyel kikacsingatásokkal. Lelinek az általánosban akadt földrajzórakon némi vaktérkép-fóbiája, de ki lehetett ezzel egyezni, legfeljebb, mondta Édesanya vasárnaponként a cérnametéltet szippantgatva, legfeljebb, na mitadisten, nagyügy, majd nem lesz a gyerekből egy világtörténész. Nem is lett. Édesapja egyszer kokettált egy zsidó lánnyal, esetleg fiúval a sorkatonai szolgálat egy óvatlan szabad vasárnapja alkalmával, de ezekről Lelinek hálisten fogalma sincs, és ha lenne, se érdekelné az indokoltnál jobban.

Leli a szomszédjától vesz Avon termékeket karácsony előtt és az eseti leárazásokkor, attól a szomszédasszonyától, akinek nagy kampós orra van, és aki a múltkor a cigányokat okolta azért, hogy a lomtalanításkor elhordták a bútorait a folyosóról, azokat a bútorait, amiket pedig, folyosó ide vagy oda, még javában használt. Tényleg a cigányok voltak, de mégsem bólo-

gat a szomszédasszonynak, hogy tudja, mert a szomszédasszony azt a végén még félreérti. Leli fél magától is, hogy mi van akkor, ha bólogat, mi van akkor, ha a végén addig-addig bólogat, míg a végén ő maga is félreérti.

Leli a Coopban vesz fehér kenyeret, mert ugyan kicsivel drágább, mint a csomagolt félbarna szeletelt a Lidlben, de a Lidl mégiscsak Lidl, ott a menstruációkor valahogyan hátrányosan megkülönböztetik a női pénztárosokat, hallotta a múltkor a Coopban, valami piros szalagot kell olyankor a hajukba tűzniük. A Coop a falu éléskamrája, oda kell menni, ez így van rendjén. Leli vagy mindent el tud már képzelni, vagy inkább nem gondol bele semmibe se, mert ennyi, ennél többet egyik adott helyzetben sem lehet az ember lánynak tenni.

Lelinek vannak barátai is, már amit a köznyelv – ivás, sopánkodás, szakítás időkben csetelés, karácsonykor, névnapkor Avon-ajándékozás – barátnak nevez. A kóser konyha, a szétválasztós diéta, a székely kapu és a feng shui sem érdekli az indokoltnál jobban Lelit, van ilyen, adódik, lesz, lepottyan, akad stb., nem kell neki mindig mindenről tudnia és véleményét formálnia.

Leli korlátos ember, azt olvassa el, ami az adott pillanatban érdekli, legyen az *Story* magazin, közhasznú társadalmi fényreklám vagy Agota Kristof. Evez, evez

Leli az élet tengerén, bizonyos környezetben bármelyik olvasmányt képes szégyellni, és kikötni a bánat díszszinóros szigetén. Nem tudja sokszor eldönteni, mi az igazabb, a *Pretty Woman* Julia Robertsének Beverly Hills-i fürdőkádvergődése, vagy Grecsó legutóbbi tárcája az *ÉS*-ben. Félálmában szokta elérni az a kegyelmi állapot, amikor már nem is akarja eldönteni.

Egy nagy bánata van Lelinek. Az, hogy ő illetően formában nem is létezik. Vagy ha tévedésből mégis igen, akkor azzal a lendülettel már mehet is ő azon melegében a jó bűdös francba – nem is feltétlenül önmaga, hanem, urambocsá', mindig a mások véleménye szerint. Bólogatna Leli, bólogatna ő mindenre, amiben hisz, de fél magától is, hogy mi van akkor, ha bólogat, mi van akkor, ha a végén addig-addig bólogat, míg a végén a világot ő maga is alaposan félreérti. Ő, aki pedig egy percig sem létezett soha senki számára.